

rederen af en flytbar indretning til at begrænse sit svar over for tredjemand. En tilsvarende bestemmelse er i norsk lovgivning fastsat for boreskibe. Herved ligestilles havanlæg i højere grad med boreskibe i konkurrencemæssig henseende.

For så vidt angår Rederiforeningens bemærkninger om, at § 20, stk. 3, vil medføre en væsentlig ændring af de i dag gældende regler om adgang til at foretage en begrænsning af ansvaret efter sølovens regler om ansvarsbegrænsning, kan jeg henvise til de almindelige bemærkninger i lovforslaget, hvoraf bl. a. fremgår, at udvalget vedrørende lovgivning for olieplatforme ikke har kunnet tiltræde denne opfattelse. En formålsfortolkning af såvel undergrundsloven som søloven fører til den antagelse, at det objektive og ubegrænsede ansvar, som efter undergrundsloven påhviler bevillingshaveren, ikke kan begrænses efter sølovens regler om begrænsning af ansvaret for redere, jfr. sølovens kapitel 10.

Selvom den foreslåede bestemmelse ikke indebærer en ændring af gældende ret, synes det af Rederiforeningen indtagne standpunkt at berettige, at retsstillingen bekræftes.

Spørgsmål 7:

Der ønskes en nærmere gennemgang af afvejningen af fordele og ulemper ved placering af ansvar for arbejdsmiljø og sikkerhed i energiministeriet (samling af ansvar for havanlæg, adskillelse af ansvar for arbejdsmiljø), sammenlignet med placering af ansvar for arbejdsmiljø og sikkerhed i arbejdsministeriet (adskillelse af ansvar for havanlæg, samling af ansvar for arbejdsmiljø og sikkerhed).

Herunder ønskes en redegørelse for de mulige problemer i forbindelse med at én minister får ansvar både for fremskaffelse af energi og for sikkerhed og miljø ved fremskaffelsen. Denne sammenblanding er blevet afvist i andre sammenhænge, f. eks. i forbindelse med atomkraftanlæg.

Energiministeren bedes i denne forbindelse indhente arbejdsministerens kommentar til problemstillingen.

Svar:

Som det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslaget, har baggrunden for dette bl. a. været, at de sikkerheds- og

tilsynsmæssige regler for havanlæg findes spredt i den for de enkelte forhold relevante lovgivning, at gældende regler kun i beskedent omfang er udformet under hensyn til de helt specielle forhold, der gør sig gældende for efterforsknings- og indvindingsvirksomhed til søs, og at tilsynet for de forskellige lovområders vedkommende herunder også områder af sikkerhedsmæssig karakter udøves med forskellig intensitet og af en række forskellige instanser.

Dette har bl. a. bevirket, at der i den daglige administration af den hidtidige lovgivning ofte er opstået usikkerhed og uklarhed om anvendeligheden af gældende bestemmelser.

Lovforslaget tilsigter på denne baggrund en samlet og forenklet regulering af havanlæg i sikkerheds-, sundheds- og miljømæssig henseende samt at tilvejebringe en koncentration og samordning af tilsynsfunktionerne.

Efter lovforslaget vil ansvaret for sikkerhed m.v. på havanlæg, som efter gældende ret påhviler flere ministre, bl. a. energiministeren, industriministeren, arbejdsministeren, justitsministeren og miljøministeren, således blive samlet hos energiministeren.

Det har i denne forbindelse været tillagt betydelig vægt, at hensynet til en rationel administration og en klar ansvarsplacering sammenholdt med de ganske særlige forhold på havanlæg tilsiger den foreslåede ansvarsplacering.

Medens man i almindelighed kan anse det for mest hensigtsmæssigt, at ansvaret for lovgivningen om arbejdsmiljøspørgsmål er placeret hos arbejdsministeren, tilsiger praktiske hensyn i visse tilfælde, f. eks. inden for offshorevirksomhed og eventuelt også luftfart en anden placering af det politiske ansvar for de sikkerhedsmæssige krav.

Lovforslaget bygger på de erfaringer, der er indhøstet i de forløbne år, hvor myndighedernes indsats på det sikkerhedsmæssige område har været koordineret af energistyrelsen, der udgør tyngdepunktet for den særlige ekspertise på disse områder. Selvom der ikke har været tale om et systematisk lovgrundlag for denne organisationsform, har erfaringerne vist, at denne model ville være den mest hensigtsmæssige som grundlaget for en samlet klargøring af tilsynets organisation i forbindelse med en lovgivning herom.